

És per aquest motiu que, recordant amb enyorança aquells "aplec" comarcals i fruit del record en extrem agradable d'aquells a què jo havia assistit, em plau d'escriure aquestes ratlles en homenatge dels companys escampats arreu de Catalunya.

Tots els que hi havíeu assistit, tots els que havíeu tingut ocasió de veure 'aquells esclats de companyonia, d'amor i d'entusiasme sindical, no podreu menys d'enyorar-los amb mi. Recordeu aquelles arribades a l'estació, amb les abraçades estretes, les cares alegres, les mil preguntes, la marxa al local de reunió; allí, la feina seriosa i el pensament elevat; després, el dinar de germanor, la conversa variada i alegre, el xivarri de la joventut en dia de festa; ja, després, a ultimar detalls i concretar encàrrecs, la prometença de veure's novament a Barcelona per a l'Assemblea o en visita de correspondència; l'estilogràfica va de mà en mà i els fulls de la Mutual s'omplen ràpidament i en recollim un gran plec... Finalment, un moment d'alegria trista: el comiat. Recomanacions, encàrrecs pels que no han vingut, una encaixada forta, llarga, com si volguéssim que durés fins a la nova entrevista la impressió de la mà sobre la mà, com si dolgués de deixar-la tan aviat. Després... un "a reveure!" repetit per totes les veus mil vegades, fins que les oïega el xiulet del tren que se'n emporta amb velocitat altra vegada a la feina de tots els dies.

Si. A reveure!, amic absent; ja tornarem, que, per damunt de les distàncies i de totes les coses, hi ha el Sindicat i hi ha el nostre amor i la nostra voluntat.

